

nista. ampak obdelovali torbico, kakor bi jo bila Urška nalašč za nji napolnila. Seveda sta se morali kozi kmalu umakniti, ali škode sta pa le naredili veliko, vsaj Urška je tako trdila. Pa saj je Gabrov vrt velik in cvetic dovolj, no se bo že kako popravila ta škoda, ne res, Urška?

E, zares je poletenski čas lepa nedelja pridnim otrokom! In tudi meni je bila lepa. Ni bil sicer dolg moj sprehod, pa sem ga bil vendar-le vesel, saj sem videl marsikaj zanimivega in veselega, čeprav mi prav vse ni bilo všeč. »Pa pojdem še katerikrat po ti stezi za vasjo«, dejal sem si doma »in če opazim kako nerodnost ali kaj dobrega, vse bom naznanil tudi drugim otrokom!«. Ali tega mi ni treba obetati, saj me že poznate, da si ne vežem jezika v takih rečeh.

Andrejačev Janez.

Kokot naš in kokodaja.

Kokot naš in kokodaja
Putke za seboj sprevaja.
Kokot naš, ta vojskovej,
Kukurika, žuga boj!
Koklja stopa čez dvorišče,
Vseповsodi hrane išče!
Zrnc drobnih, išče žita,
Da ji deca bode sita!
Deca putke boje razne,
Ah igračice prijazne!
Skačejo veselo, živo
Zró z očesci ljubeznivo . . .
A kokota srd se loti,
Možko razprostrè peroti,
Vrh gnojišča zakukurika —
Čast se to mu zdi velika!

Koklji pa se širi goža,
Ko v višavi gleda moža . . .
Trudnost v svoji deci sluti,
Širom razprostrè peruti;
Ljubeznivo potlej skliče,
Da životke jim ogreje,
Kakor mati le umeje . . .

Uči tú se, dete milo,
Da boš stariše ljubilo
Potlej spolnil večni Oče
Prošnje bode tvoje vroče:
V vseh nesrečah bo te branil
Mamo, ateja ohranil.

Vnèslav.

Kateri je srečnejši?

Gožek je šel z očetom po vasi. Nekako v sredi vasi zagledata gluhomutca Pavelčka, ki je sedel na pragu domače hiše. Jako se jima smili ubogi deček in sočutno ga premišljujeta. »O ubogi Pavelček«, reče Jožek očetu;

»ne govoriti pa ne slišati, to je vendar silna nesreča, kaj ne oče?« Med tem pogovorom pa se zasliši grozovito grdo preklinjanje v sosedni hiši. »Čuj«, pravi Jožkov oče, »preklinjevalec tukaj notri je še veliko nesrečnejši kakor ta-le mutec. Ali veš, zakaj?« — Jožek odgovori: »Zato, ker svoj jezik zlorabi za tako grde kletve in škoduje svoji duši.« — Ta preklinjevalec je bil Pavelčkov brat in je pozneje umrl v jetnišnici. Ali ni bil mutasti Pavelček srečnejši od svojega zlobnega brata?

Didel, didel dajčka!

Didel didel dajčka!
 Mi imamo zajčka;
 Noge ima štiri,
 Niso nič na miri;
 Z glavico jih liže,
 In z ušesi striže;
 Pa — oko le eno,
 Drugo je skaženo.
 Didel, didel dajčka,
 Mi imamo zajčka;
 Ali njemu taka
 Ni kot drugim dlaka;

Kakor drugim klaje,
 Njemu se ne daje;
 Zajček nenavaden
 Prav nikdâr ni gladen.
 Komur v misel kane.
 Lahko ga ugane.
 K strijcu z mano pridi:
 S prsti on na zidi
 Kaže tega zajčka,
 Didel, didel dajčka.

Vněslav.

Koliko služiš?

Kralj Ludovik XI. pride nekega dné v kuhinjo pogledat ter zapazi tu štirinajstletnega dečaka, ki je raženj vrtil na ognjišču. Mladeniček je bil tako čvrste postave, da bi se bil pač dal porabiti za kaj boljšega. Kralj ga vpraša, od kod je, kaj je in koliko da služi. Deček, ki ni kralja poznal, odreže se nekako drzno: »Jaz sem doma iz Berry in mi je Stefan ime; tukaj sem za kuhinjskega pomagagača in služim toliko kakor kralj.« — »Koliko pa kralj zasluži?« vpraša radovedno Ludovik. — »Toliko, kolikor potrebuje«, odgovori Štefan, »in jaz pa tudi ravno toliko.« — S tem odgovorom se je mali kuharček tako prikupil kralju, da ga je pozneje izvolil za prvega strežnika.

